

Chương 20

Uống say và Trong sạch

Lý Viện Viện không đồng ý.

Cô vẫn ngủ bên ngoài mà, sao không thấy chảy máu mũi, suy đi nghĩ lại, cô cảm thấy có lẽ hôm qua Yến Tư Thành vận động quá mức, khí huyết quá vượng nên mới khiến anh chảy máu mũi.

Cô muốn Yến Tư Thành nghỉ ngơi hôm nay, vừa khéo Trương Nam gọi điện cho Lý Viện Viện, nói hôm qua cô đi gấp quá, không kịp nghe thầy nói hôm nay thành viên đội kịch đi ăn bồi dưỡng tình cảm.

Lý Viện Viện nghĩ tới nghĩ lui, cảm thấy nếu thầy đã yêu cầu hoạt động tập thể, cô không đi thì không ổn lắm, bởi vậy cô đồng ý, vừa khéo cũng để Yến Tư Thành nghỉ ngơi. Còn chuyện giảm cân...

Hôm nay cô ăn ít một chút là được rồi.

Buổi tối, Lý Viện Viện không cho Yến Tư Thành tới chỗ ăn cùng mình, dù sao lần này cũng có thầy ở đó, giống một buổi tuyên thệ trước khi xuất quân hơn là ăn uống, đưa “người nhà” theo hình như không ổn lắm.

Lý Viện Viện ngồi chung với Trương Nam, dù gì ở đây cô cũng chỉ quen với Trương Nam. So với bữa tiệc sau khi vở kịch kết thúc lúc trước, lần này nghiêm túc hơn nhiều, nhưng dù sao cũng toàn là học sinh, ăn một lúc, uống thêm chút bia, mọi người dần dần trò chuyện thoải mái hơn, thầy cũng không phải là người quá gò bó, chờ mọi người ăn sắp no, thầy cầm ly bia đến từng bàn nói một tràng rồi uống một ly với người trong bàn.

Đến bàn Lý Viện Viện, Lý Viện Viện nghe xong lời chúc của thầy cũng tự nhiên bung ly uống.

Trước đây cô ốm yếu, tỳ nữ người hầu trong phủ Công chúa chưa bao giờ dám cho cô uống rượu, bữa tiệc lần trước, có người mời rượu cũng được Yến Tư Thành uống thay, bởi vậy Lý Viện Viện không biết rốt cuộc tử lượng mình có tốt không. Nhưng cơ thể hiện giờ của cô không như trước nữa, cô có nhiều thịt như vậy, chắc cũng chứa nổi chút bia này, cô cảm thấy có thể tự tin với tử lượng của mình.

Thầy ngửa đầu uống hết ly bia, người trong bàn cũng phóng khoáng uống hết bia trong tay, Lý Viện Viện nhìn quanh, cô cũng phóng khoáng ngửa đầu uống hết. Nhìn chiếc ly trống không, thầy vừa ý rời đi. Người cả bàn lại bắt đầu ngồi xuống trò chuyện náo nhiệt.

Đối với Lý Viện Viện, mùi bia này quá kỳ lạ. Vừa đắng vừa chát vừa kích thích cổ họng, sau khi nuốt xuống bỗng cảm thấy căng bụng nấc cụt liên tục.

Lý Viện Viện che miệng nhíu mày, vẻ mặt của cô khiến Trương Nam bên cạnh rất buồn cười, cậu ta đứng dậy rót cho cô một ly trà: “Lần đầu uống bia à?”

Lý Viện Viện vừa gật đầu vừa đón ly nước uống một ngụm, đè nén mùi vị kỳ lạ trong miệng, Trương Nam cười nhẹ: “Vừa rồi cô uống sáng khoái quá nên tưởng tửu lượng cô cao lắm chứ, thì ra là giữ thể diện thôi à.”

“Tôi chưa từng uống bia.”

“Lúc năm nhất tôi cũng vậy, dần dần quen rồi là ỏn thôi, sau này nếu cô tiếp tục tham gia đội kịch thì còn nhiều cơ hội giao thiệp với nó lắm.”

Lý Viện Viện nhíu mày, “Nhưng mùi này kỳ lạ quá, trước đây người ta nói với tôi rượu rất thơm, nhưng tôi thấy chẳng thơm chút nào, khó uống quá.”

“Rượu mơ ở đây thơm ngọt lắm, nhưng cao độ hơn bia nhiều, cô uống được không?”

Tuy chỉ uống một ly bia, nhưng Lý Viện Viện đã tin chắc rằng tửu lượng của mình không tệ, cô vỗ ngực: “Tôi uống được.”

Vậy là Trương Nam gọi rượu mơ cho Lý Viện Viện.

Lúc bữa tiệc kết thúc, Trương Nam đành phải lấy di động của Lý Viện Viện gọi cho Yến Tư Thành: “Lý Viện Viện uống say không đi nổi, cậu tới đón cô ấy đi.”

Khi Yến Tư Thành tới nơi nhìn thấy Lý Viện Viện, cô đang nằm bò trên chiếc bàn đầy dầu mỡ ngủ lả lóc. Sau khi uống say cô rất yên lặng, không gào không khóc, tay chân cũng đặt nghiêm chỉnh, có điều hoàn toàn không còn tỉnh táo.

Trương Nam đang ngồi bên cạnh cầm điện thoại nói chuyện, thấy Yến Tư Thành tới, cậu ta nhẹ nhõm thấy rõ: “Cậu tới rồi à.”

“Sao lại say như vậy?” Yến Tư Thành khom xuống bên cạnh Lý Viện Viện, ngửi thấy hơi thở cô nồng nặc mùi rượu, mũi thỉnh thoảng phát ra tiếng hừ hừ, Yến Tư Thành quá rõ Lý Viện Viện, anh biết vì không thoải mái nên cô mới như vậy. Yến Tư Thành xót xa vỗ lưng Lý Viện Viện.

“Cũng tại tôi, cô ấy nói uống rượu được tôi bèn tin ngay.” Trương Nam hơi bất lực than, “Tôi thấy cô ấy uống mấy ly rượu mơ, mặt không đổi sắc tim không đập nhanh, tưởng cô ấy thật sự uống được, không ngờ cô ấy nói gục là gục ngay, chẳng báo trước gì cả.”

Yến Tư Thành có thể tưởng tượng được dáng vẻ Lý Viện Viện uống rượu chính là như vậy.

Anh vẫn nhớ năm Lý Viện Viện đến tuổi cập kê, Mẫu phi của cô bị ban chết, tội danh là “thất tiết”, đối với một Phi tử ở Hậu cung, đây là một tội danh tày trời, có khi còn liên lụy tới người cả tộc.

Sau khi Mẫu phi bị ban chết không lâu là lễ cập kê của Lý Viện Viện, hôm đó Phụ hoàng cũng không gặp cô, Hoàng huynh Hoàng tử của cô cũng rất ít người có mặt, lễ của cô do một Nữ quan trong cung chủ trì.

Đối với một Công chúa, đây là một sỉ nhục tày trời. Biết bao người chờ xem cô trở thành trò cười, biết bao người chờ nhìn vẻ mặt thê lương của cô. Nhưng tất cả không hề xảy ra ở Lý Viện Viện, cô thẳng sống lưng, cảm ngẩng cao, đội kim quán thuộc về mình, vẻ mặt cao ngạo nhìn thiên hạ bằng nửa con mắt, đúng mực cử hành hoàn tất lễ cập kê.

Cô không để bất kỳ ai nhìn thấy mình trở thành trò cười.

Không bao lâu sau, tội danh của Mẫu phi Lý Viện Viện được minh oan, là một cung tỳ hãm hại bà, ai lại chẳng biết một cung tỳ làm sao cả gan hãm hại một Phi tử. Nhưng Hoàng đế nói chuyện này kết thúc ở đây, sự tình cũng thật sự chấm dứt, Hoàng đế truy phong danh hiệu cho Phi tử của mình, ban cho Lý Viện Viện phong hiệu mới, ban thưởng cho cô rất nhiều thứ.

Sự việc hoàn toàn kết thúc, oan khuất của Mẫu phi cô cũng vĩnh viễn không thể nào sáng tỏ. Tối đó lần đầu tiên Yên Tư Thành nghe thấy tiếng khóc của Lý Viện Viện, anh chờ ngoài cửa, lặng lẽ đứng suốt đêm, đến hôm sau, anh lại thấy Lý Viện Viện mỉm cười đối diện với tất cả mọi việc.

Ở những nơi người khác nhìn thấy, cô chưa bao giờ để lộ chút yếu mềm.

Bởi vậy hiện giờ cô say ra nông nổi này, Yên Tư Thành cũng hiểu được. Nếu không phải hoàn toàn không gượng nổi, sao cô lại để mình ngã lăn lóc ở đây.

“Viện Viện.” Anh nhẹ giọng gọi bên tai cô mấy tiếng. Nhưng Lý Viện Viện lại chẳng hề phản ứng.

“Tôi thử rồi, nếu đánh thức được cô ấy thì tôi cũng không gọi cậu tới đâu.” Trương Nam cầm di động đứng dậy, “Nào, chúng ta cùng cõng cô ấy về.”

Nhưng Yên Tư Thành tự mình kéo tay Lý Viện Viện, để cô nằm trên lưng mình, sửa lại tư thế, hai tay đưa ra phía sau xoay mông cô, trông có vẻ nhẹ nhàng vậy mà đã cõng được Lý Viện Viện lên.

Ngay cả Trương Nam cũng không khỏi há miệng ngạc nhiên.

Cậu ta đã thử cõng Lý Viện Viện, cậu ta biết rõ chuyện này khó đến mức nào...

Trước khi đi, Yên Tư Thành quay đầu nói với Trương Nam: “Cảm ơn anh đã trông cô ấy giúp tôi.”

Trương Nam ngây người, tiếp đó xoa tay nói không cần cảm ơn. Đưa mắt tiễn Yên Tư Thành đi, cậu ta lại móc di động ra, gửi một tin nhắn cho bên kia: “Cậu rảnh thì viết một câu chuyện về kỹ sĩ, tôi có thể cung cấp tư liệu cho cậu.”

Yên Tư Thành công Lý Viện Viện về nhà, lúc đặt cô xuống giường, anh cảm thấy có lẽ quyết định giảm cân của Lý Viện Viện không tốt như anh tưởng tượng...

Anh lấy khăn nóng lau mặt cho Lý Viện Viện, gương mặt mồm mĩm in mấy dấu đỏ do đi đường ban nãy, anh lau rất cẩn thận, dường như chỉ cần lau mạnh một chút thì da mặt Lý Viện Viện sẽ rách ra. Lau mặt xong anh lại tỉ mỉ lau tay cho cô, ban nãy Lý Viện Viện nằm bò trên bàn ngủ, tay dính không ít dầu mỡ, nếu cứ vậy mà ngủ, hôm sau thức dậy chắc chắn cô sẽ chê mình dơ.

Yên Tư Thành tưởng tượng về mặt của Lý Viện Viện ngày mai thức dậy, bắt giác cong đôi mắt.

Anh đang nghĩ, bỗng thấy Lý Viện Viện bừng mở mắt.

Uống rượu vào, trông trắng mắt cô đỏ ngầu, vừa nhìn đã biết cô không tỉnh táo, tuy vậy nhưng vẫn khiến Yên Tư Thành cảm thấy hành động hiện giờ của cô hơi khác thường, anh vội lui sang bên cạnh, giải thích: “Điện hạ, em...” Chưa dứt lời, Lý Viện Viện bỗng lê người dậy, hất mạnh anh ra.

Cô lao đảo đứng dậy, loạng choạng đi về phía nhà vệ sinh, sau đó ngã phịch xuống đất, không chờ Yên Tư Thành tới dìu, Lý Viện Viện đã quỳ gối dưới đất, hai tay chống người bò vào nhà vệ sinh. Yên Tư Thành trợn mắt há miệng nhìn, khi sực tỉnh lại vội vàng bước theo, nhìn thấy Lý Viện Viện cúi đầu vào bồn cầu, nôn như muốn trút hết ruột gan phèo phổi.

Yên Tư Thành thoáng ngây người, cũng may tối nay Lý Viện Viện không ăn nhiều, chỉ nôn một lúc đã trút sạch mọi thứ trong bụng, chỉ cúi xuống bồn cầu nôn khan. Yên Tư Thành vội chạy tới bên cô khom xuống, anh không ngại dơ bẩn, gấp chiếc khăn ban nãy lau cánh tay cô, lau hết chất dơ bên miệng cô, rồi lại dìu cô dậy công ra ngồi trên sofa bên ngoài.

Nước nóng dưới bếp đã sôi, anh vội đút cho Lý Viện Viện một ly nước nóng, thấy cô không khó chịu nữa, anh lại vội lấy khăn tiếp tục lau mặt cho cô.

Lý Viện Viện đôi lúc lại phát ra tiếng hừ hừ khiến Yên Tư Thành không khỏi đau xót, đau xót đến mức bất chấp đại nghịch bất đạo, thở dài trách mắng cô: “Sau này không được uống nhiều rượu như vậy, sau này nhất định không cho em đụng tới rượu nữa.”

Lý Viện Viện ngà ngà say hình như cũng biết mình bị mắng, cô gật gật đầu như chấp nhận lời của Yên Tư Thành, một lúc sau lại mơ màng lầm bầm: “Tu Thành...”

“Ừ, khó chịu chỗ nào?”

Lý Viện Viện đánh lên đầu mình, khiến Yến Tư Thành giật mình kéo tay cô lại. Lý Viện Viện lầm bầm: “Đau đầu.”

Yến Tư Thành bắt lực đặt khăn nóng xuống, hai tay ấn lên huyệt thái dương xoa bóp cho cô: “Đỡ hơn chưa?”

Lý Viện Viện lại đập lên bụng mình, Yến Tư Thành không ngăn kịp, anh thở dài, râu rĩ tóm lấy tay cô: “Bụng cũng đau sao?”

Lý Viện Viện gật đầu.

Yến Tư Thành tìm được huyệt vị trên bụng Lý Viện Viện, anh ấn xuống, nhưng chỉ ấn được vào thịt, không ấn được huyệt vị. Yến Tư Thành toát mồ hôi, nhìn kỹ một lúc, cuối cùng anh nhắm vào một chỗ, quyết lòng ấn mạnh xuống.

Lần này đã ấn trúng huyệt vị, nhưng hình như dùng sức quá mạnh, chỉ nghe Lý Viện Viện hự một tiếng: “Đau...” Cô cong người về phía trước, vốn chỉ muốn ôm bụng mình, nhưng nào ngờ lúc này Yến Tư Thành cách mặt cô quá gần. Khi cô cong eo, Yến Tư Thành nghe thấy tiếng kêu đau của cô cũng đồng thời ngẩng đầu lên, miệng hai người vô tình va vào nhau.

Vì hai người đều không tiếc sức, nên cú va chạm này không hề nhỏ, hai người đều đập vào răng đối phương, miệng bị rách đến chảy máu.

Lý Viện Viện bịt miệng nhắm mắt rên hừ hừ.

Chết rồi... Sự trong sạch của Công chúa...

Yến Tư Thành quệt máu trên môi, cẩn thận lén nhìn Lý Viện Viện, thấy ngoài đau thì cô không còn phản ứng gì khác, anh thầm quyết định sẽ giấu nhem chuyện này giống như giấu chuyện dùng miệng đút cô uống thuốc. Sau đó mới yên tâm, để cả gương mặt mình đỏ bừng như ánh ráng chiều.